

стъта си и за неопытността си; но мисляше че е длъженъ да открие истинната на господаря си, на съвѣтницитъ, толкози опытни и красноречивы. На този начинъ той глѣдаше като на единствения чрезъ който можеше да са отговори достойно на честъта която му направихъ като благоизволяватъ да го чуѣтъ.

И, като залуви тосъ часъ прѣдмета, той съ дързновеніе и благородство съвършенно кастилско, исповѣда, че не са затруднява да приеме като вѣрно станхлото описаніе, и че не надлежи нему да придирва точността му, но че върху единъ само прѣдмѣтъ, измамихъ, по негово мнѣніе, царя, и за туй, той искаше да поправи изложеніето.

Тогасъ той описа ясно и точно състояніето на Валенція, на която бѣ единъ отъ първитъ бароны и отъ найбогатитъ земепритежатели, доказа че градоветъ и селата плащахъ данъ, че не само данъцитъ за двѣ години са събрахъ преди да имъ доде времето, но че, за да може властъта да покрее разносцитъ на царекото бракосъчетаніе, поиска, преди да доде времето, данъта и за третята година, нѣщо което оскърбява народа, когато важниятъ този случай трѣбаше напротивъ да бѣде за него виновникъ на радость; че за туй той бързаше да призове вниманіето на царя и на министра му върху този предметъ, който безъ сумнѣніе е неизвѣстенъ и на двамата; защото е несправедливо и противно на правомысленната политика, когато сичка Испанія са наслаждава отъ толкози благополучія, една само областъта на Валенція да са изключаватъ, и особенно тя въ която ще са празнува бракосъчетаніето на Негово Величество.

Трудно е да опишемъ, колко послѣднитъ тѣзи думы, изговорены съ живость, смутихъ герцога де-Лерма, и сичкыя съвѣтъ, и колко са уготѣми смущеніето когато царьтъ, като са обърнѣхъ къмъ министра си рече съ увлекателно простодушіе:

«Този момъкъ има право; трѣба вѣрнитъ наши подданицы на Валенція да участвуватъ въ благополучіето и благоденствіето отъ които са наслаждава цѣла Испанія чрезъ тебе. Не е ли възможно да имъ